

GÜZELLİĞİMİZLE GURURLANMAYALIM, SERVETİMİZLE KOLTUĞUMUZLA DA ŞIMARMAYALIM (1)

Yaşlı Dünyamız neler gördü, neler geçirdi. Biz, dünyanın neler görüp, neler yaşadığını tarih kitaplarından öğreniyoruz. Ömrümüz süresince de etrafımızda yaşananlarla, dünyada yaşananları basından öğreniyor ve ekranlarda görüyoruz. Sesi kesilemez, bileği bükülemez, kendisine hesap sorulamaz olarak bilinen nice büyüklerin tarih boyunca eli tutmaz, mahkeme önünde dili konuşamaz hale geldiğini okuduk, yaşayarak gördük ve şu anda da FETÖ çatı davasında da görüyoruz. Eli kelepçeli koskoca generallerin, rütbesiz askerlerin kolları arasında mahkeme salonlarına nasıl götürüldüğünü ekranlarda görüyoruz. Unutulmayan ve sıkça tekrarlanan bir atasözümüz vardır: **“Güzelliğine güvenme bir sivilce yeter, servetine güvenme bir kıvılcım yeter.”** Atalarımızın bu güzel sözüne müsaadenizle ben de bir ilave yapayım: **“Makam ve unvanına güvenme bir imza yeter”**

Konu ile ilgili şahit olduğum bir olayı anlatayım da meramım, gözünüzün önünde daha da canlansın. Manisa Lisesi müdürü iken 12 Eylülün büyüğü 7. Cumhurbaşkanı'nın Manisa ziyaretinde, Manisa Lisesi de ziyaret programına alındı. Müdür odasında kendilerine brifing verirken, ziyarete refakat eden bakanların, müsteşarların üst derecedeki bürokratların davranışı dikkatimi çekti. 7. Cumhurbaşkanı, nereye bakıyorsa onlar da oraya bakıyorlar, ağzından ne çıkarsa otomatik olarak tasdik ediyorlardı. O manzara hala gözümün önündedir. Bizim örfümüzde yaralı insana taş atılmaz, ölen insanın arkasından konuşulmaz. Yalnız siz okurlarımın da bildiği kadarıyla söz edeyim; Omzu yıldızlarla, göğsü madalyalarla dolu, O büyüğümüzün ahir ömründe bütün yıldız ve madalyalar geri alınarak kara toprağın bağına “ ER” olarak girdiğini, sizin de bildiğiniz için söz ediyorum ve nokta.

“Servetim yedi neslime yeter” diyenlerin ahir ömründe dilenci duruma düştüğünü duyuyoruz. Parasının çokluğu ile övünen Manisalı bir zengini arkadaşı, ölüm döşeginde ziyaretinde **“ Bitti! Bitti! Hiçbir şey kalmadı”** diye ağlayarak itiraf ettiğini, arkadaşımın kulaklarımla dinledim. 1965 yılının rahmetli Demirel'in büyük bir ilimizin çok sevdiği anlı şanlı belediye başkanının, 2 dönem belediye başkanlığı yaptığı ilin sokaklarında dilencilik yaparak yaşadığını, daha sonra dönemin belediye başkanı tarafından huzur evine yerleştirilip, ahir ömrünü huzur evinde tamamladığını benim yaşlılarım bilir.

Yine güzelliğiyle sosyetenin göz bebeği olan artist bir bayanın bir hastalık sonucu evine kapanıp, fotoğrafının çekilmemesi için evinin kalın perdelerini dahi kapattığını, kimseye kendini göstermediğini yıllar önce basında okumuştum. Yine benim gençliğimin ünlü sinema yıldızının ahir ömründe yapılan bir röportajındaki **“ Bir zamanlar kapımın önünde mercedesler sıraya**

girerken, şimdilerde kapımın önünden kaplumbağalar dahi geçmiyor” ifadeleri dün gibi hafızamda. Bütün bunları ilmine , bilgisine ve kültürüne çok değer verdiğim M. Toptaş’ın bir manisiyle özetleyeyim:

**“ Gururlanma güzelim, güzelliğine /Onu soldurmaya sivilce yeter
Sevinme bayım zenginliğine / Onu kül etmeye bir kıvılcım yeter.
Güvenme koltuğuna, unvanına/ Onu almaya bir imza yeter.**

Konuyu daha da açmak için Gülşehri’nin Felekname eserindeki bir Hint hikâyesiyle devam edeyim. Hint ülkesinde bir kedi, kralın lüks sarayında sevinç içinde, güler yüzle yağlı ballı hayatını sürdürürken canı fare eti ister. Tıpkı Hz. Musa’nın İsrail oğullarını esaretten kurtarıp çölde bildirdin etinden bıkip Hz. Musa’dan sarımsak, soğan istedikleri gibi. Sarayda el bebek, gül bebek yaşayan bizim kralın kedisi, rahatlığın verdiği rehavetle tembelleşir. Zaman zaman delikten başını çıkararak fareyi bir türlü yakalayamaz ve fare eti yiyemez. Bir gün güya kendine göre bir kurnazlık düşünür, fare deliğine kadar gelir ve “ Bugün benim doğum günüm. Deliğinden çıkıp şu karşıda gördüğünü deliğe kadar varırsan sana bir teneke taze peynir vereceğim.” der. Yalnız bu teklife fare sıcak bakmaz. Kedi sebebini sorunca, Fare: “ **Mesafe küçük, ödül büyük, tehlike yok ama bu işte benim aklımın ermediği bir tuzak var”** diye, cevap verir.

1980 öncesi banker haberlerinin flaş yaptığı dönemlerde bir çok para kaybedenleri genç nesiller bilmez. Bir bankere para yatıran bankeredeler, bankerin ofisini basarlar. Köşeye sıkışan banker “ **Durun hepinize paranızı vereceğim”** der ve ilave eder. “ **Ben paranızı değerlendirmek için mercimek satın almıştım, gelin depoya gidelim, depodaki mercimekleri size taksim ederek borcumu ödeyeyim.”** Anlattığıma fıkra diye gülüp geçmeyin, anlattığım bu olay ülkemizin finans merkezi İstanbul’da yaşandı. Görüyorsunuz değil mi? Devletin sağlam finans kurumları varken hiçbir garantisi olmayan akıl dışı mükâfat vaadiyle bütün alın teri emeğini kaybedenler oldu. Akıllı olan insan, bir fare kadar kendisine kurulan tuzağı göremiyor.

Gittiğim cezaevlerini tıklım tıklım dolduran kardeşlerimin maalesef hayatta en büyük hataları, küçük bir fare kadar aklını kullanmayıp, **mesafesi küçük, ödülü büyük ama tuzağı çok daha büyük sahte vaatlere kanarak hem kendi hayatlarını tehlikeye atıyorlar, hem de çok sevdikleri yakınlarını sıkıntıya sokuyorlar.** Geçtiğimiz Çarşamba günü konferans için gittiğim İzmir- Aliğa 3 Nolu T Tipi cezaevinde de mesafe küçük, ödülü büyük ama tuzağı göremeyip betonarme duvarlar arkasında yıllarını geçiren mahkum kardeşlerimi gördüm ve üzüldüm.

ENFÂL-22: “Gerçek şu ki, Allah katında yaratıkların en bayağısı aklını kullanmayan sağırlar ve dilsizlerdir.”

Onun için Rabbimiz yüce kitabında sayısızca ayetlerinin sonunda “Akıla” vurgu yaparak “ Niçin düşünmüyorsunuz, niçin aklet miyorsunuz, niçin tefekkür etmiyorsunuz” buyurmaktadır. Bu ikazlara rağmen Rabbimizin bize verdiği arı duru aklımızı kullanmayarak çukura düştüğümüzde ise hiç kimseye, hiç kimseden şikâyet etmeye hakkımız yoktur.

Not: İzmir- Aliğa 3 Nolu T Tipi Cezaevi “ MANEVİ DEĞERLERİMİZE RAĞMEN NEDEN BURADAYIZ?” konferansım.